

STADSGEDICHTEN, 1992

—

Via Arthur Lehning krijgt Sikkens Foundation een gedeeltelijk ongepubliceerde cyclus expressionistische gedichten over steden van Hendrik Marsman in handen. Het bestuur besluit deze cyclus te publiceren en geeft opdracht aan de dichters uit twee latere generaties, Remco Campert en Robert Anker, om naar aanleiding van de Sikkensprijs voor Bohigas ook enkele stadsgedichten te maken. Deze zullen met de gedichten van Marsman worden uitgegeven in een bibliofiele bundel. 'Opdracht en uitgave zijn ingegeven door de overtuiging dat de stad en haar cultuur niet enkel het domein is van de architectuur, de stedenbouw of planning, maar zeker ook van de poëzie, de beeldende kunst en cinematografie', meldt het persbericht. De wijze waarop de dichter de stad ervaart en verwoordt, verrijkt haar als fenomeen van de cultuur. De Sikkens Foundation wil met deze bundel stadsgedichten 'de poëzie weer een plaats geven in het publieke debat over de stad dat ook in Nederland geleidelijk aan van start is gegaan'.

—

BERLIJN

De morgenlucht is een bezoedeld kleed
een bladzij met een ezelsoor
een vlek

de stad
een half ontverfde vrouw

maar schokkend steigert zij den hemel in
als een blauw paard van Marc in 't luchtgareel

Berlijn

de zon is geel

H. Marsman

—

WELLING – STADSRAND III

Het Concertgebouw is uit en luide goedgestemde vrouwen
in het dringen van hun mannen steken nu hun kraag op,
hun is spa de olie voor het vliegwiel in hun hoofd
en door geen schoonheid hapert, door de grote tocht der liefde
nooit de ruiten ingewaaid maar altijd thuis gebleven.

O jullie, trouwe abonnees op alle kranten van het leven,
hoor hoe je hier het pas gemaaide gras van je gedachten
fier betreedt, nee, wij lachen niet en stoten de jenever om,
een dweil voor onze goede fouten maar wij kijken dubbel
met ons boze oog hoe jullie om de oppas en de vroege veren
naar het woonerf en geen natte lopende meloen op tafel, nee,
alles is betaald, op naar ons bed voor twee personen
in de flakkerende trots te weten dat je hebt gewed.

Robert Anker

—

HET (ON)BEKENDE

Ik moest geen enkele kant uit
en nam de nieuwste bus
op weg naar het nieuwste stadsdeel
verliet het voltooide
en zag wel waar ik terechtkwam
een plek die ook al af was
of juist nog niet

of het zand er al was ingelopen
of nog woei over tegels
of er over de sloot nog een plank lag
of je de molen nog kon zien
en het dorp aan de overkant
of die grote luchten er nog waren
met die wolken waarvan ik dromen moest
of er op een voorlopige hoek,
plastic haakt aan de struiken,
een keet zou staan voor de buschauffeur
of ik in een bui zou kunnen raken
van snel inzicht in de gang van mijn bestaan
of ik het oude spoor zou zien
waar de nieuwe rails onwillig lagen

Remco Campert

—